

Arrest

nr. 200 748 van 6 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 bus 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 april 2017 met referentnummer 68627.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat A. ACER, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De vader van verzoeker dient op 15 oktober 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. De asielaanvraag van verzoekers vader wordt op 23 maart 2016 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgewezen.

Verzoeker, die nog minderjarig was, dient geen asielaanvraag in en wordt niet gehoord.

Verzoekers vader keert vrijwillig terug naar Irak met hulp van de IOM. Het beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 maart 2016 wordt door de Raad op 13 september 2016 verworpen bij arrest nr. X.

1.2. Verzoeker, die inmiddels meerderjarig is geworden, dient op 2 juni 2016 voor de eerste keer in eigen naam een asielaanvraag in. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 8 juni 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker wordt door het CGVS gehoord op 20 februari 2017.

1.3. Op 28 februari 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraakse staatsburger en bent sjiet. U bent geboren op 20/01/1998 te Bagdad, waar u uw hele leven gewoond heeft. Vanaf 2006 verbleef u samen met uw vader, [O.A.L.A.] [...], moeder en uw drie zussen in de Al Aamel-wijk.

Vanaf april 2015 kwam iemand van de sjitische militie Asaeb Ahl Al Haq naar jullie huis om u als strijder te rekruteren. Ook werd u door uw vrienden regelmatig aangesproken over de zaak. Uw vader kon de man steeds afwimpelen door te stellen dat u nog studeerde en u hen na uw eindexamens zou vervoegen. Na uw afstuderen, in september 2015, stelden ze uw vader voor een ultimatum: u of uw vader moest zich als strijder bij hen aansluiten, anders zouden jullie het met jullie leven bekopen. Hierop besloten jullie Irak te ontvluchten.

Sinds september 2015 hadden u en uw vader elk een reispaspoort. U reisde samen met uw vader per vliegtuig naar Erbil. Daar ontmoette u uw neef, [A.F.S.H.] [...], die eveneens om dwingende redenen Irak moest verlaten. Samen reisden jullie vanuit Erbil per bus naar Turkije, van waar jullie per bootje de overtocht naar Griekenland maakte. Vanop het Griekse vasteland zetten jullie de tocht per bus en trein verder tot in België, waar jullie drieën op 12/10/2015 aankwamen. Enkele dagen later, op 15/10/2015, dienden uw vader en uw neef een asielaanvraag in bij de Belgische instanties, uzelf was op dat ogenblik nog minderjarig. Behalve de gedwongen rekruteringspogingen van de milities haalde uw vader ook de algemene veiligheidssituatie in Irak aan.

Op 23/03/2016 werd de asielaanvraag van uw vader door het CGVS afgewezen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat aan zijn persoonlijk relaas geen geloof kon worden gehecht en omdat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad actueel niet kan beschouwd worden als een situatie van veralgemeend geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Uw vader tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Echter, zonder het resultaat van dit beroep af te wachten keerde hij met de hulp van IOM vrijwillig terug naar Irak. Het beroep werd door de RvV dan ook verworpen op 13/09/2016.

U was echter niet mee teruggekeerd met uw vader. U was inmiddels meerderjarig geworden en diende een eerste asielaanvraag in eigen naam in op 02/06/2016. U beroept zich in het kader van uw asielaanvraag volledig op de problemen die reeds door uw vader werden aangehaald, met name dat u en uw vader door een sjitische militie gedwongen werden om hen als strijder te vervoegen. U haalt geen andere asielmotieven aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de eerste pagina van uw reispaspoort, een kopie van de eerste bladzijde van het reispaspoort van uw vader, een medisch attest uit 2006 op naam van uw vader. U legt bovendien een document voor van de onderzoeksrechter in antwoord op de klacht die uw vader voor jullie vertrek uit Irak reeds had ingediend.

B. Motivering

Aangezien uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag volledig beroept op de asielmotieven die reeds door uw vader werden aangehaald (CG p.4-5, p.6), en het relaas van uw vader ongeloofwaardig werd geacht, wordt vastgesteld dat ook u niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze conclusie wordt nog versterkt door de vaststelling dat uw vader nog vóór het volledig doorlopen van zijn eerste asielprocedure (zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS was immers nog hangende) vrijwillig terugkeerde naar jullie land van herkomst, meer zelfs, hij keerde volgens uw verklaringen ten overstaan van de DVZ terug naar de Al Aamel wijk, dezelfde wijk waar ook uw moeder en uw zussen bleven wonen na jullie vlucht uit Irak (DVZ verklaring rubrieken 13A en 17). Ten overstaan van het CGVS slaagde u er bovendien niet in om coherente verklaringen af te leggen over de terugkeer en het verblijf van uw vader in Irak. Zo verklaart u eerst dat uw vader naar Bagdad terugkeerde, om meteen nadien te stellen dat hij naar een vriend van hem in Koerdistan terugkeerde (CG p.2-3), om even later opnieuw te stellen dat u niét zei dat hij naar Koerdistan terugkeerde, maar wel naar Bagdad

(CG p.3). Op de vraag hoelang uw vader in Bagdad verbleef kan u geen concreet antwoord bieden (CG p.3-4), evenmin kan u aangeven waar uw moeder en zussen inmiddels zouden verblijven, aangezien ook zij inmiddels jullie huis zouden verlaten hebben (CG p.3-4). Dergelijke vaststellingen zijn hoogst opmerkelijk, aangezien u zelf aangeeft regelmatig, en recent vaker dan voorheen, contact te hebben met uw vader in Irak (CG p.3-4). Gezien uw onaannemelijk vage en onsamenhangende verklaringen aangaande de verblijfplaats van uw vader na zijn vrijwillige terugkeer en de verblijfplaats van uw overige gezinsleden, heeft u niet aangetoond dat de vrijwillige terugkeer van uw vader naar Irak een gegronde, dwingende reden had. Hieruit volgt de conclusie dat de vrijwillige terugkeer van uw vader naar zijn land van herkomst een ernstige tegenindicatie vormt voor een gegronde vrees voor vervolging in jullie hoofde.

U brengt zelf geen elementen bij die de eerdere beoordeling van jullie asielrelaas, hetgeen reeds uiteengezet werd door uw vader in het kader van zijn asielaanvraag, in een ander daglicht kan stellen.

De door u voorgelegde documenten, met name uw identiteitsdocumenten en een medisch attest op naam van uw vader, werden reeds voorgelegd en beoordeeld in het kader van de asielaanvraag van uw vader. Het door u aangebrachte antwoorddocument van de onderzoeksrechter werd volgens uw verklaringen bekomen door een oom, die zich tot het politiekantoor wendde om de klacht die uw vader voor jullie vertrek had ingediend, op te volgen (CG p. 4, p.7). Vooreerst moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, waarvan een kopie in bijlage bij het administratief dossier werd gevoegd in het kader van uw vorige aanvraag, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien moet worden opgemerkt dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van het stuk: zo verwijst de brief naar een klacht die u zélf zou hebben ingediend en dus niet - zoals u nochtans beweerde -, naar een klacht op naam van uw vader (CG p.4, p.7). Dergelijke ongerijmdheden doen verder afbreuk aan de bewijswaarde van dergelijk document, het kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook geenszins herstellen.

Voor een uitgebreide weergave van de motieven waarop de beslissing van uw vader steunt, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

" Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak zou ontvlucht zijn nadat een onbekende militie uw zoon en uiteindelijk ook uzelf onder druk zette om zich bij hen aan te sluiten. Omdat u steeds de boot afhield werden jullie zelfs met de dood bedreigd.

Er kan aan uw relaas echter geen enkel geloof worden gehecht. Zo blijken uw verklaringen met betrekking tot de precieze feiten onaannemelijk vaag. Daarenboven is uw relaas in tegenstrijd met de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd.

Wat uw verklaringen betreft valt vooreerst uw opmerkelijke vaagheid op. Zo weet u hoegenaamd niet wélke militie van eind 2014 tot oktober 2015 met gezette regelmaat aan jullie deur zou zijn gekomen om uw zoon bij hun militie in te lijven (CG p.8), wat reeds weinig aannemelijk is. Ook over het tijdsbestek waarin deze huisbezoeken zich voordeden bent u opvallend vaag. Zo werd u meermaals gevraagd wanneer deze onbekende militie voor het eerst zijn opwachting maakte, waarna u telkens op de vlakte bleef en aanvankelijk weinig verder kwam dan : "ze komen altijd", "ongeveer sedert een jaar", "meerdere malen", "een jaar geleden of meer dan één jaar geleden" (CGp.8-9). Ook hun laatste bezoek, nochtans vlak voor jullie vertrek uit Irak en tevens de directe aanleiding tot dit vertrek, kon u niet nauwkeuriger situeren dan "het was in 2015, 9de maand, zoiets" (CG p.9).

Wat betreft de kern van uw asielrelaas, met name dat u inroept dat uw zoon en uiteindelijk ook uzelf onder zware druk werden gezet om zich als strijder bij een militie aan te sluiten en te gaan vechten (CG p.8-9), dient benadrukt dat dergelijke beschrijving van de gang van zaken niet te rijmen valt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Immers, zoals blijkt uit het onderzoek van de researchdienst Cedoca, waarvan een schriftelijke neerslag aan het administratief dossier werd toegevoegd, is er in Irak op geen enkel ogenblik sprake geweest van gedwongen rekrutering door gewapende milities met het oog op het ronselen van strijders voor het offensief tegen IS. Wel integendeel, uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de milities net te kampen hebben met een overdaad aan vrijwilligers, waardoor slechts een deel van hen daadwerkelijk kan worden opgenomen in de militiestructuren.

Uw verklaringen, dat men in de loop van een jaar met vaste regelmaat aan uw deur stond met het oog op het inlijven van uw minderjarige zoon of uzelf (CG p.8-9), zijn dan ook volstrekt ongeloofwaardig. U slaagt er evenmin in om concrete, overtuigende elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de algemeen bekende informatie hieromtrent.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die

erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De Identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uzelf en uw zoon, uw rijbewijs, een kopie van het oud nationaliteitsbewijs van uw zoon, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van de eerste pagina's van het paspoort van u en al uw gezinsleden, kopies van de identiteitskaarten en de nationaliteitsbewijzen van uw gezinsleden, een kopie van uw oude paspoort en dat van uw echtgenote, bevatten uitsluitend identiteits- en herkomstgegevens, die in voorliggende beslissing echter niet betwist worden. Jullie Griekse registratiedocumenten en reistickets van jullie doortocht over het Europese vasteland ondersteunen uw verklaringen omtrent jullie reisweg, dewelke evenmin ter discussie staan.

Tot slot legde u nog kopies voor van twee medische attesten van uw schotwonden, opgelopen bij een aanval op uw persoon in 2006. Hoewel deze documenten omwille van hun aard reeds weinig bewijskracht hebben, dient vooreerst benadrukt dat u zelf te kennen gaf uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van de recente bedreigingen ten aanzien van uw zoon en uzelf nadat jullie zich niet aansloten bij de milities (CG p.8-9, p.11). Gevraagd of u nog andere redenen had voor uw vertrek uit Irak verwees u slechts naar de algemene veiligheidssituatie in Bagdad (CG p.9). Rekening houdende met het feit dat u na het incident van 2006 nog bijna 10 jaar in Irak heeft gewoond en gewerkt, waar u tot de bezoeken van de milities geen concrete problemen meer kende, dient geconcludeerd dat de feiten die zich in 2006 voordeden niet het voorwerp uitmaken van uw asielaanvraag. Immers, blijkt dat de aanval op uw persoon in de loop van 2006, vermoedelijk door leden van een onbekende sjiiitische milities, tegen een achtergrond van veralgemeend sektarisch geweld, oorzaak noch aanleiding was voor uw vertrek uit uw land van herkomst en deze aangehaalde problemen niet meer actueel zijn (CG p.9-10). Bijgevolg kunnen deze feiten niet dienstig worden aangebracht in het kader van onderhavige asielaanvraag."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij

wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners

het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift en aanvullende stukken

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen de 48 tot en met 48/5, 51/4, § 3, 52, § 2, 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij klaagt onder meer aan dat geen belang wordt gehecht aan de documenten die hij heeft voorgelegd.

Bij faxbericht van 8 februari 2018 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over. Gelet op artikel 39/76 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers aanvullende nota van 8 februari 2018 slechts in aanmerking genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen en wordt deze voor het overige uit de debatten geweerd. De nieuwe elementen betreffen: een aangifte bij de politie in Bagdad, een medisch attest uit een ziekenhuis in Bagdad, een gerechtelijk bevel, een verhoor van twee getuigen en foto's. Al deze elementen hebben betrekking op een aanslag op het huis van verzoeker in Bagdad op 28 september 2017.

Op 20 februari 2018 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw element de COI Focus *"Irak: de veiligheidssituatie in Bagdad"* van 25 september 2017.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en door verzoekers kritiek daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5 van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen te worden gelezen.

Uit een samenlezing volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. De kern van verzoekers asielaanvraag bestaat erin dat hij gedwongen rekrutering vreest.

Ook in zijn asielaanvraag beriep de vader van verzoeker zich op de gedwongen rekrutering van zijn zoon. Zoals reeds opgemerkt, was verzoeker minderjarig ten tijde van de behandeling van zijn vaders asielaanvraag.

Op 2 juni 2016 dient verzoeker, ondertussen meerderjarig, een eigen asielaanvraag in.

Tijdens het gehoor bij het CGVS op 20 februari 2017 brengt verzoeker uitdrukkelijk naar voren dat hij tijdens het gehoor van zijn vader niet aanwezig was en dus niet werd gehoord (gehoorverslag, p. 4). Hij benadrukt daarbij dat zijn vader de gebeurtenissen vanuit zijn visie vertelde, terwijl hij vertelt hoe hij zelf geïnterviewd werd (gehoorverslag, p. 5).

2.3.2. In de bestreden beslissing stelt het CGVS dat verzoeker zich *“volledig beroept op de asiel-motieven die reeds door uw vader werden aangehaald”* en dat verzoeker *“zelf geen elementen bijbrengt die de eerdere beoordeling van jullie [sic] asielrelaas [...] in ander daglicht kan stellen”*. Vervolgens herneemt het CGVS integraal de motieven van de weigeringsbeslissing die reeds werd getroffen in het kader van de asielaanvraag van verzoekers vader. In deze weigeringsbeslissing van 23 maart 2016 werd onder meer gesteld: *“Wat uw verklaringen betreft valt vooreerst uw opmerkelijke vaagheid op. Zo weet u hoegenaamd niet welke militie van eind 2014 tot oktober 2015 met gezette regelmaat aan jullie deur zou zijn gekomen om uw zoon bij hun militie in te lijven (CG p.8), wat reeds weinig aannemelijk is.”*

Nochtans kan in het gehoorverslag worden gelezen dat verzoeker in het kader van zijn eigen asielaanvraag, in tegenstelling tot zijn vader, uitdrukkelijk en specifiek vermeldde dat hij gedwongen rekrutering door de sjiiitische militie Asaeb Ahl Al Haq in Bagdad vreest (gehoorverslag, p. 5). Tevens verwees verzoeker naar een *“persoon die ik tijdens het eerste gehoor vermeldde”* (gehoorverslag, p. 5). In de vragenlijst van 6 juni 2016 (p. 1, vraag 5) kan worden gelezen dat verzoeker specifiek sprak van *“Meneer Haj Hussain, gekend als Abo Fatima [...] van Asaeb Ahel Al Haq”*. Verder in het gehoorverslag verklaart verzoeker dat zijn vader *“tot een akkoord [kwam] met Haj Hussein”* (gehoorverslag, p. 7).

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat het CGVS rekening heeft gehouden met deze concrete verklaringen van verzoeker of daar enigszins op ingaat. Integendeel, uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS de verklaringen van verzoeker, afgelegd tijdens het gehoor van 20 februari 2017, reduceert tot randfactoren. Het CGVS pikt zich vast op het gegeven dat verzoekers vader vrijwillig terugkeerde en verwijt verzoeker geen coherente verklaringen af te leggen over de terugkeer en het verblijf van zijn vader in Irak. Het gegeven dat verzoekers vader vrijwillig terugkeerde en de vraag waar hij nu verblijft, hebben evenwel niets te maken met de essentie van verzoekers asielrelaas en zeggen niets over de gegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging.

2.3.3. Ter staving van zijn eigen asielaanvraag legde verzoeker voorts een aantal documenten voor aan het CGVS, waaronder een *“document (...) van de onderzoeksrechter in antwoord op de klacht die uw vader voor jullie vertrek uit Irak reeds had ingediend”*. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat deze klacht de vrees voor gedwongen rekrutering van verzoeker betrof. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker dit antwoorddocument van de onderzoeksrechter pas heeft ontvangen in juni 2016. Het antwoorddocument betreft bijgevolg een element dat nog niet eerder voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek door het CGVS, ook niet in het kader van de asielaanvraag van verzoekers vader.

Het CGVS motiveert hierover als volgt: *“Het door u aangebrachte antwoorddocument van de onderzoeksrechter werd volgens uw verklaringen bekomen door een oom, die zich tot het politiekantoor wendde om de klacht die uw vader voor jullie vertrek had ingediend, op te volgen (CG p. 4, p.7). Vooreerst moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, waarvan een kopie in bijlage bij het administratief dossier werd gevoegd in het kader van uw vorige aanvraag, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien moet worden opgemerkt dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van het stuk: zo verwijst de brief naar een klacht die u zelf zou hebben ingediend en dus niet - zoals u nochtans beweerde -, naar een klacht op naam van uw vader (CG p.4, p.7). Dergelijke ongerijmdheden doen verder afbreuk aan de bewijswaarde van dergelijk document, het kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook geenszins herstellen.”*

Het gegeven dat de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is omwille van een hoge graad van corruptie, maakt niet dat de Iraakse documenten in elk geval en steeds van elke bewijswaarde ontdaan zouden zijn en dat de inhoud daarvan niet verder moet worden onderzocht. De relativiteit van de bewijswaarde van documenten kan immers worden opgeheven indien deze gepaard gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen.

De Raad stelt evenwel vast dat het *“antwoorddocument van de onderzoeksrechter”* niet wordt vermeld in de inventaris van de map met de documenten die werden voorgelegd door de asielzoeker. In deze

map bevinden zich weliswaar allerlei documenten opgesteld in het Arabisch doch zonder enige vertaling.

Bijgevolg kan de Raad niet nagaan of het CGVS op correcte wijze heeft vastgesteld *“dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van het stuk: zo verwijst de brief naar een klacht die u zélf zou hebben ingediend en dus niet - zoals u nochtans beweerde -, naar een klacht op naam van uw vader”*.

2.3.4. De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en dat het CGVS zijn beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden en stoelen op een correcte en volledige feitenvinding.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 februari 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES